รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

ก่อกุศล จันดี[1] , สมหวัง พันธะลี[2]

(วันที่รับทบความ: 13 พฤศจิกายน 2568, วันที่แก้ไข: 22 มกราคม 2569, วันที่ตอบรับ: 3 กุมภาพันธ์ 2569)

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล การวิจัยเป็นแบบกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) กลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One group pretest-posttest design) กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลจำนวน 104 คน จากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบประเมินทักษะการสื่อสารแบบ SBAR แบบประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ (E1/E2) แบบสอบถามความพึงพอใจ และบันทึกสะท้อนคิดของนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ E1/E2 = 83.60/86.93 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 (สกศ., 2543) คะแนนเฉลี่ยทักษะการสื่อสาร SBAR หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ก่อนเรียน = 66.41, หลังเรียน = 85.95) ความ พึงพอใจโดยรวมของนักศึกษาอยู่ในระดับ “มากที่สุด” ($\bar{x}$ = 4.65, SD = 0.47) และผลเชิงคุณภาพจากบันทึกสะท้อนคิดพบว่า ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกทั้งด้านความรู้ ความมั่นใจ และทักษะการสื่อสาร

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลมีประสิทธิภาพสูงและสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ในระดับสูง

คำสำคัญ: รูปแบบการจัดการเรียนรู้, สถานการณ์จำลอง, สื่อดิจิทัล, การสื่อสารแบบ SBAR, นักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล

---

[1]นักศึกษาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและนวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ [2]อาจารย์

[1-2]มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตขอนแก่น

Corresponding author: ก่อกุศล จันดี e-mail: khorkuson@bcnkk.ac.th

SIMULATION-BASED AND DIGITAL MEDIA LEARNING MODEL FOR DEVELOPING SBAR COMMUNICATION SKILLS IN NURSING PRACTICAL STUDENTS AT BOROMARAJONANI COLLEGE OF NURSING, KHON KAEN

Khorkuson Chandee[1] , Somwang Pantalee[2]

(Received: 13th November 2025, Revised: 22nd January 2026, Accepted: 3rd February 2026)

Abstract

The objectives of this study were to develop and examine the effectiveness of a simulation-based learning and digital media model to enhance SBAR communication skills among assistant nurse students at Boromarajonani College of Nursing, Khon Kaen; to compare the SBAR communication skills of students before and after participating in the simulation-based and digital media learning activities; and to investigate the students' satisfaction with the model. This study employed a quasi-experimental one-group pretest–posttest design. The sample consisted of 104 assistant nurse students from Boromarajonani College of Nursing, Khon Kaen.

The research instruments included an SBAR communication skills assessment form, an efficiency evaluation form (E1/E2), a satisfaction questionnaire, and students' reflective journals. The results indicated that the developed learning model achieved an efficiency score of E1/E2 = 83.60/86.93, which exceeded the standard criterion of 80/80 (ONESQA, 2000). The mean posttest SBAR communication score was significantly higher than the pretest score at the .001 level (pretest = 66.41, posttest = 85.95). Overall student satisfaction with the learning model was at the "highest" level ($\bar{x}$ = 4.65, SD = 0.47). Qualitative findings from the reflective journals revealed positive changes in students' knowledge, confidence, and communication skills.

The results suggest that the simulation-based learning and digital media model is highly effective in enhancing SBAR communication skills among assistant nurse students. Additionally, it promotes greater confidence and yields high levels of learner satisfaction.

Keywords: Learning model, Simulation-based learning, Digital media, SBAR communication, Assistant nurse students

[1]**Graduate Student, Master of Education Program in Curriculum and Learning Innovation,** [2]**Lecturer**

[1-2] **Sripatum University, Khon Kaen Campus**

Corresponding author: Khorkuson Chandee e-mail: khorkuson@bcnkk.ac.th

บทนำ

การสื่อสารเป็นองค์ประกอบสำคัญของการพยาบาลที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการดูแลผู้ป่วยและความปลอดภัยในระบบบริการสุขภาพ จากรายงานขององค์การอนามัยโลก[1] พบว่าความผิดพลาดทางการสื่อสารเป็นสาเหตุของความคลาดเคลื่อนทางการพยาบาลมากกว่าร้อยละ 60 ของเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ การเสริมสร้างทักษะการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อบุคลากรสุขภาพ โดยเฉพาะในระดับนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลซึ่งอยู่ในช่วงฝึกฝนทักษะพื้นฐานทางคลินิก[2] ทั้งนี้ ในกระบวนการฝึกปฏิบัติของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล ขาดความชัดเจนหรือไม่มั่นใจในการรายงานอาการของผู้ป่วยต่อพยาบาลวิชาชีพและแพทย์ ซึ่งปัญหาดังกล่าวอาจก่อให้เกิดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลและส่งผลต่อความปลอดภัยของผู้ป่วย มักพบปัญหาการสื่อสารที่ไม่เป็นระบบ ซึ่งแสดงออกในลักษณะของการรายงานข้อมูลผู้ป่วยที่ไม่เป็นลำดับ ขาดความครบถ้วนของข้อมูลสำคัญ เช่น อาการปัจจุบัน ประวัติที่เกี่ยวข้อง การประเมินอาการ และแนวทางการดำเนินการต่อ ส่งผลให้ผู้รับสารต้องซักถามเพิ่มเติมและอาจเกิดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลทางคลินิก ทั้งยังสะท้อนถึงความไม่มั่นใจของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลในการสื่อสารกับทีมสุขภาพ งานวิจัยของ จุไรรัตน์ ดวงจันทร์ และคณะ[3]

แนวคิดการสื่อสารทางคลินิกที่มีประสิทธิภาพเน้นการถ่ายทอดข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน และเป็นระบบ เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจสถานการณ์และตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม รูปแบบการสื่อสารที่ใช้กันทั่วไป เช่น การสื่อสารแบบเล่าเรื่อง (Narrative communication) หรือการรายงานตามประสบการณ์ส่วนบุคคล อาจก่อให้เกิดความไม่ชัดเจนและความคลาดเคลื่อนของข้อมูล โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่มีข้อจำกัดด้านเวลา

ในบริบทดังกล่าว การสื่อสารแบบ SBAR (Situation, Background, Assessment, Recommendation) ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อเป็นกรอบการสื่อสารเชิงโครงสร้างที่ช่วยจัดลำดับข้อมูลสำคัญอย่างเป็นระบบ ลดความคลาดเคลื่อน และเพิ่มความชัดเจนในการรายงานทางคลินิก จึงเหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลซึ่งอยู่ในช่วงฝึกฝนทักษะพื้นฐานทางวิชาชีพ

นอกจากนี้ แนวคิดการสื่อสารแบบ SBAR (Situation, Background, Assessment, Recommendation) ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นแนวทางมาตรฐานในการสื่อสารทางคลินิกที่ช่วยให้ข้อมูลถูกส่งต่ออย่างเป็นระบบและเข้าใจตรงกัน[4] อย่างไรก็ตาม การประยุกต์ใช้ SBAR ในกลุ่มนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลยังมีข้อจำกัด ทั้งด้านเวลาในการฝึกฝนและโอกาสในการปฏิบัติจริง จึงจำเป็นต้องมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการสื่อสารเชิงโครงสร้างอย่างเป็นระบบและสอดคล้องกับบริบททางคลินิกของประเทศไทย[5,6] เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริงในสถานการณ์ทางการพยาบาล

อีกทั้ง สถานการณ์จำลอง (Simulation-based learning) และสื่อดิจิทัลเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง สามารถสะท้อนผลการสื่อสารของตนเองได้อย่างปลอดภัย และเกิดการเรียนรู้เชิงลึก[7,8] การใช้สื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอการสาธิต บทเรียนออนไลน์ และแอปพลิเคชันเพื่อการฝึกฝนทักษะ ช่วยเพิ่มแรงจูงใจและการมีส่วนร่วมของผู้เรียน รวมทั้งส่งเสริมการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องโดยไม่จำกัดเวลาและสถานที่ ทั้งนี้ การผสมผสานการใช้สถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลถือเป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลให้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงมุ่งพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองร่วมกับสื่อดิจิทัล เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล และประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบดังกล่าว เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนในวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี การสื่อสารแบบ SBAR แตกต่างจากการสื่อสารทั่วไปตรงที่เป็นการสื่อสารเชิงโครงสร้าง (Structured communication) ที่กำหนดลำดับและองค์ประกอบของข้อมูลอย่างชัดเจน ผู้สื่อสารต้องรายงานสถานการณ์ปัจจุบัน (Situation) ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้อง (Background) การประเมินอาการหรือปัญหา (Assessment) และข้อเสนอแนะในการดำเนินการ (Recommendation) ตามลำดับ ซึ่งช่วยลดการตกหล่นของข้อมูลสำคัญ และทำให้ทีมสุขภาพสามารถเข้าใจสถานการณ์ของผู้ป่วยได้ตรงกันมากกว่าการสื่อสารแบบไม่เป็นระบบ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

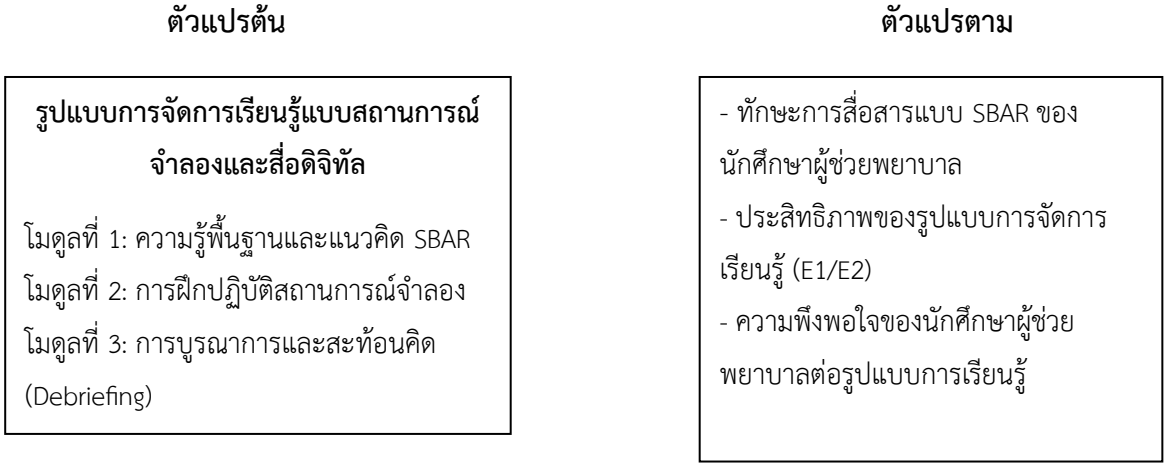
2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล ที่ได้รับการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล

3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลที่มีต่อรูปแบบการพัฒนาทักษะการสื่อสารโดยใช้สถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นโดยผู้วิจัย ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล ประกอบด้วย 3 โมดูลหลัก ได้แก่ โมดูลที่ 1 ความรู้พื้นฐานและแนวคิด SBAR - การบรรยายและการใช้สื่อดิจิทัลเพื่อให้เข้าใจหลักการ SBAR โมดูลที่ 2 การฝึกปฏิบัติสถานการณ์จำลอง (Simulation Practice) – การเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง โดยผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อสาร SBAR และ โมดูลที่ 3 การบูรณาการและสะท้อนคิด

(Integration and Debriefing) – การสะท้อนผลหลังการฝึก (Debriefing) เพื่อให้เกิดการเรียนรู้เชิงลึกและการปรับปรุงตนเอง ซึ่งรูปแบบนี้มีองค์ประกอบสำคัญตามแนวคิดของงานวิจัยของ Kolb[8,9] ที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง การสะท้อนคิด และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล เป็นผลลัพธ์ของการเรียนรู้จากรูปแบบข้างต้น โดยประเมินใน 4 ด้านหลักตามองค์ประกอบของ SBAR ได้แก่ S (Situation) – การรายงานสถานการณ์ปัจจุบันของผู้ป่วยอย่างกระชับและชัดเจน B (Background) – การให้ข้อมูลพื้นหลังของผู้ป่วยที่เกี่ยวข้อง A (Assessment) – การวิเคราะห์และประเมินสถานการณ์ของผู้ป่วย และ R (Recommendation) – การเสนอแนวทางปฏิบัติหรือการดำเนินการต่อไป ซึ่งใช้แบบประเมินทักษะ SBAR ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) แบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One group pretest–posttest design) ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 104 คน ถือว่ามีความเพียงพอสำหรับการวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง โดยเป็นจำนวนที่เหมาะสมต่อการวิเคราะห์สถิติ Paired Sample t-test และสอดคล้องกับแนวปฏิบัติในการวิจัยทางการศึกษาที่มุ่งศึกษาการเปลี่ยนแปลงภายในกลุ่มตัวอย่างเดียว ที่เลือกแบบเจาะจงจากวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล เป็นนวัตกรรมหลักของการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยกรอบแนวคิดของ Jeffries[9] และทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของ งานวิจัยของ Kolb[8] เพื่อพัฒนารูปแบบที่เหมาะสมต่อการเสริมสร้างทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษา

ผู้ช่วยพยาบาล องค์ประกอบของรูปแบบประกอบด้วย 3 โมดูลหลัก ได้แก่ **โมดูลที่ 1 ความรู้พื้นฐานและแนวคิด SBAR** เป็นขั้นตอนการเตรียมความพร้อมด้านความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการสื่อสารทางคลินิก โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจความสำคัญของการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพในงานพยาบาล แนวคิดและหลักการของการสื่อสารแบบ SBAR รวมถึงบทบาทของผู้ช่วยพยาบาลในการรายงานข้อมูลผู้ป่วยอย่างเป็นระบบ กิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วยการบรรยายร่วมกับสื่อดิจิทัล เช่น วิดีโอ ตัวอย่างสถานการณ์ และบทเรียนออนไลน์ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจองค์ประกอบของ SBAR อย่างชัดเจนและสามารถเชื่อมโยงกับบริบทการปฏิบัติงานจริง **โมดูลที่ 2 การฝึกปฏิบัติสถานการณ์จำลอง (Simulation Practice)** เป็นขั้นตอนที่เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง โดยผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ผ่านสถานการณ์จำลองที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงทางคลินิก เช่น การรายงานอาการผู้ป่วย การสื่อสารกับพยาบาลวิชาชีพ หรือการส่งต่อข้อมูลในทีมสุขภาพ ผู้เรียนมีบทบาทในการสื่อสารตามสถานการณ์ที่กำหนด พร้อมได้รับการสังเกตและประเมินจากผู้สอน กิจกรรมในโมดูลนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้จากโมดูลที่ 1 มาประยุกต์ใช้ฝึกการจัดลำดับข้อมูล และพัฒนาความมั่นใจในการสื่อสารอย่างเป็นระบบ และ**โมดูลที่ 3 การบูรณาการและการสะท้อนคิด (Integration and Debriefing)** เป็นขั้นตอนการเรียนรู้หลังการฝึกปฏิบัติ โดยเน้นการสะท้อนคิด (Debriefing) เพื่อให้ผู้เรียนทบทวนประสบการณ์จากสถานการณ์จำลอง วิเคราะห์จุดเด่น จุดที่ควรปรับปรุง และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกัน ผู้สอนมีบทบาทในการชี้แนะและเชื่อมโยงประสบการณ์ของผู้เรียนกับหลักการสื่อสารแบบ SBAR อย่างเป็นระบบ ขั้นตอนนี้ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้เชิงลึก ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์ และช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงการสื่อสารของตนเองเพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ได้ตรวจสอบความเหมาะสมของโครงสร้าง เนื้อหา และขั้นตอนการดำเนินการ โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC: Index of Item-Objective Congruence) ผลการประเมินมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 แสดงว่ารูปแบบมีความสอดคล้องและเหมาะสมในระดับสูงมาก

ส่วนที่ 2 แบบประเมินทักษะการสื่อสารแบบ SBAR แบบประเมินนี้สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยเพื่อวัด ระดับทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลก่อนและหลังการเรียนรู้ ลักษณะของเครื่องมือ เป็นแบบประเมินพฤติกรรม (Performance Rating Scale) แบบ 5 ระดับ ครอบคลุม 4 องค์ประกอบของ SBAR ได้แก่ Situation – การรายงานสถานการณ์, Background – การให้ข้อมูลพื้นหลัง, Assessment – การประเมินสภาพผู้ป่วย , Recommendation – การเสนอแนวทาง ปฏิบัติการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความชัดเจนของรายการประเมิน

ผลการคำนวณ ค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 แสดงว่าทุกรายการสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวัด จากนั้นผู้วิจัยได้ทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ในกลุ่มทดลองย่อยจำนวน 30 คน โดยใช้สถิติ Cronbach's alpha = 0.93 แสดงถึงความเชื่อมั่นในระดับสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา แบบสอบถามนี้ใช้วัดระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล ลักษณะของเครื่องมือเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (5-point Likert Scale) แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้ 2) ด้านประโยชน์และการนำไปใช้ และ 3) ด้านความพึงพอใจโดยรวม

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผลการคำนวณค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.83–1.00 แสดงว่าทุกรายการมีความสอดคล้องและเหมาะสมสูง จากนั้นนำไปทดสอบความเชื่อมั่นกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างนอกงานวิจัยจำนวน 30 คน ได้ค่า Cronbach's alpha = 0.91 แสดงว่ามีความเชื่อมั่นสูงมาก

ส่วนที่ 4 แบบบันทึกสะท้อนคิดของนักศึกษา ใช้เป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาความรู้สึก ประสบการณ์ และการเปลี่ยนแปลงของนักศึกษาหลังเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ ลักษณะของเครื่องมือ เป็นแบบบันทึกปลายเปิด (Open-ended Form) ให้นักศึกษาบันทึกความคิดเห็นใน 3 ประเด็นหลัก คือ สิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม ความรู้สึกหรือประสบการณ์ที่เกิดขึ้น และแนวทางการปรับปรุงตนเองในการสื่อสารในครั้งต่อไป

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีความเหมาะสม ครอบคลุมวัตถุประสงค์ และสามารถวัดหรือประเมินสิ่งที่ต้องการได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทุกชุดโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ได้ตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 4 ประเภท ได้แก่ 1) รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัล 2) แบบประเมินทักษะการสื่อสารแบบ SBAR 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา 4) แบบบันทึกสะท้อนคิดของนักศึกษา โดยใช้แบบประเมินความสอดคล้องของเนื้อหา (Index of Item–Objective Congruence: IOC) ซึ่งมีระดับการประเมิน 3 ระดับ คือ +1 หมายถึง สอดคล้อง, 0 หมายถึง ไม่แน่ใจ, และ -1 หมายถึง ไม่สอดคล้อง

ผลการตรวจสอบโดยผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านพบว่า เครื่องมือทุกชุดมีค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) อยู่ระหว่าง 0.80–1.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ยอมรับได้ (≥ 0.50) ตามเกณฑ์ของ[10] แสดงว่าเครื่องมือทุกชุดมีความตรงเชิงเนื้อหาในระดับสูง เหมาะสม และสามารถนำไปใช้เก็บข้อมูลจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา "รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองและสื่อดิจิทัลเพื่อพัฒนาทักษะการ

สื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล” โดยผู้วิจัยดำเนินการวิจัยทั้งหมด 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของรูปแบบ เป็นขั้นตอนการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการออกแบบรูปแบบที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ผลที่ได้จากระยะนี้ คือ ข้อมูลพื้นฐานและความต้องการของผู้เรียน ซึ่งนำไปใช้เป็นแนวทางในการกำหนดโครงสร้างของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับบริบทของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น

ระยะที่ 2 สร้างและตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบ เป็นขั้นตอนของการออกแบบพัฒนา และตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลที่ได้จากระยะนี้ คือ รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพและมีความเหมาะสมสำหรับใช้กับนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล

ระยะที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง เป็นขั้นตอนของการนำรูปแบบที่พัฒนาขึ้นไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ผลที่ได้จากระยะนี้ คือ รูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูง นักศึกษามีทักษะการสื่อสารแบบ SBAR สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุด การดำเนินการวิจัยในระยะที่ 3 ใช้ระยะเวลาในการทดลองรูปแบบรวมทั้งสิ้น 3 สัปดาห์ ประกอบด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามรูปแบบ การวัดผลก่อนและหลังการทดลอง และการเก็บข้อมูลความพึงพอใจและบันทึกสะท้อนคิดของนักศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะข้อมูลและวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ประกอบด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมาน ได้แก่ ความถี่และร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การคำนวณประสิทธิภาพ E1/E2 และ สถิติ Paired Sample t-test

2) การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้จากบันทึกสะท้อนคิดและการสังเกตในสถานการณ์จำลองถูกวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ตามขั้นตอน ได้แก่ การลงรหัส การจัดหมวดหมู่ และการสร้างธีม

จริยธรรมการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รับอนุมัติการวิจัยจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ขอนแก่น (เลขที่รับรอง IRB-BCNKK-04-2025) จากนั้นชี้แจงวัตถุประสงค์ ขั้นตอนและสิทธิ์ของผู้เข้าร่วม พร้อมขอความยินยอมโดยสมัครใจ

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองร่วมกับสื่อดิจิทัลที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสูงในการส่งเสริมทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล โดยมีผลการวิจัยสำคัญดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 20.5 ปี และมีประสบการณ์ฝึกปฏิบัติ 4–6 สัปดาห์ สะท้อนถึงความพร้อมในการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารทางคลินิก

ตารางที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง (n = 104)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ (%)
เพศหญิง	83	79.80
เพศชาย	21	20.20
อายุเฉลี่ย (ปี) ($\bar{x}$ = 20.50 , SD = 1.30)	20.5	-
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ	1.3	-
ประสบการณ์ฝึกปฏิบัติ 4–6 สัปดาห์	70	67.30

จากตารางพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 79.80 ขณะที่เพศชายมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 20.20 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลในกลุ่มตัวอย่าง มีสัดส่วนเพศหญิงมากกว่าเพศชายอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นลักษณะที่พบได้ทั่วไปในสาขาวิชาชีพพยาบาล อายุเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ 20.5 ปี (SD = 1.30) สะท้อนว่าผู้เรียนอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีความพร้อมต่อการเรียนรู้และพัฒนาทักษะทางคลินิก นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ฝึกปฏิบัติในสถานบริการสุขภาพในช่วง 4–6 สัปดาห์ จำนวน 70 คน (ร้อยละ 67.30) ซึ่งถือเป็นระดับประสบการณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารในบริบทวิชาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ประสิทธิภาพของรูปแบบ (E1/E2) ประสิทธิภาพของรูปแบบมีค่า E1 = 83.60 และ E2 = 86.93 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 แสดงถึงความเหมาะสมทั้งด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้และผลลัพธ์หลังเรียนรู้

ตารางที่ 2 ผลการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบ

โมดูล	E1 ($\bar{x}$ ± SD)	E2 ($\bar{x}$ ± SD)
โมดูลที่ 1	82.40 ± 2.73	85.00 ± 2.66
โมดูลที่ 2	83.80 ± 2.51	87.20 ± 2.84
โมดูลที่ 3	84.60 ± 2.42	88.60 ± 2.70
ค่าเฉลี่ยรวม	83.60 ± 2.55	86.93 ± 2.73

จากตารางพบว่า ค่าเฉลี่ยของประสิทธิภาพระหว่างเรียน (E1) และประสิทธิภาพหลังเรียน (E2) ของทั้งสามโมดูลอยู่ในระดับสูง โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 83.60 และ 86.93 ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 80/80 อย่างชัดเจน แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพทั้งด้านกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ (Process Efficiency) และผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน (Product Efficiency) โดยเฉพาะโมดูลที่ 3 ซึ่งมีค่าประสิทธิภาพสูงที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าการจำลองสถานการณ์ควบคู่กับการสะท้อนคิดหลังการปฏิบัติ (Debriefing) มีบทบาทสำคัญต่อการเสริมสร้างความเข้าใจและการประยุกต์ใช้ทักษะการสื่อสาร SBAR ของผู้เรียน ส่งผลให้รูปแบบดังกล่าวมีความเหมาะสมและสามารถนำไปใช้ในบริบทการเรียนการสอนสำหรับผู้ช่วยพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ 3. คะแนนทักษะ SBAR ก่อน–หลังการเรียน คะแนนทักษะ SBAR หลังการเรียนสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) โดยคะแนนรวมเพิ่มขึ้นจาก 66.41 เป็น 85.95 คะแนน เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 19.54 คะแนน ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ ได้แก่ Situation, Background, Assessment และ Recommendation

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนทักษะ SBAR (n = 104)

องค์ประกอบ SBAR	ก่อนเรียน (Mean ± SD)	หลังเรียน (Mean ± SD)	t	p
Situation	16.32 ± 2.41	21.18 ± 1.87	18.94	< .001
Background	15.74 ± 2.26	20.63 ± 2.03	19.87	< .001
Assessment	16.90 ± 2.54	21.34 ± 2.09	17.76	< .001
Recommendation	17.45 ± 2.38	22.40 ± 1.92	20.82	< .001
คะแนนรวม	**66.41 ± 7.13**	**85.95 ± 6.28**	**25.46**	**< .001**

จากตารางพบว่า คะแนนรวม SBAR เพิ่มขึ้นจาก 66.41 เป็น 85.95 เพิ่มขึ้นเฉลี่ย 19.54 คะแนน โดยผลการทดสอบ Paired Sample t-test พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .001$) สะท้อนว่ารูปแบบการเรียนรู้สามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิผล

4. ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ ความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.65$, SD = 0.47) โดยเฉพาะด้านการนำทักษะไปใช้ในสถานการณ์จริง ($\bar{x} = 4.71$)

ตารางที่ 4 ความพึงพอใจต่อรูปแบบการจัดการเรียนรู้ (N = 104)

รายการประเมินความพึงพอใจ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ระดับ
ความชัดเจนของเนื้อหาและขั้นตอนการเรียนรู้	4.67	0.48	มากที่สุด
ความเหมาะสมของสื่อดิจิทัล	4.63	0.51	มากที่สุด
ความสมจริงของสถานการณ์จำลอง	4.66	0.45	มากที่สุด
การนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง	4.71	0.44	มากที่สุด
ความมั่นใจในการสื่อสารที่เพิ่มขึ้น	4.58	0.49	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ยรวม	**4.65**	**0.47**	**มากที่สุด**

จากตารางพบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม = 4.65, SD = 0.47) โดยประเด็นที่มีคะแนนสูงที่สุดคือการนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริง ($\bar{x}$ = 4.71) สะท้อนว่าผู้เรียนมองว่ารูปแบบการเรียนรู้มีความเป็นประโยชน์ ใช้งานได้จริง และช่วยเพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองร่วมกับสื่อดิจิทัลที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพอย่างชัดเจนในการส่งเสริมทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาล กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุเฉลี่ย 20.5 ปี และมีประสบการณ์ฝึกปฏิบัติ 4–6 สัปดาห์ ซึ่งสะท้อนถึงระดับความพร้อมในการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารในสถานการณ์คลินิกได้อย่างเหมาะสม

ผลการประเมินประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้พบว่า ค่า E1 เท่ากับ 83.60 และค่า E2 เท่ากับ 86.93 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 อย่างชัดเจน แสดงว่ารูปแบบที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสมทั้งในด้านกระบวนการจัดกิจกรรมระหว่างเรียนและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นหลังเรียน ผู้เรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดผลสัมฤทธิ์ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของรูปแบบ

นอกจากนี้ คะแนนทักษะ SBAR หลังการเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนรวมเพิ่มจาก 66.41 เป็น 85.95 คะแนน คิดเป็นการเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 19.54 คะแนน ซึ่งครอบคลุมทุกองค์ประกอบของ SBAR ได้แก่ Situation, Background, Assessment และ Recommendation สะท้อนว่าผู้เรียนไม่เพียงแต่เข้าใจโครงสร้าง SBAR แต่ยังสามารถประยุกต์ใช้ในการสื่อสารได้ชัดเจน มีระบบ และมีความมั่นใจเพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัด

ท้ายที่สุด ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนพบว่าอยู่ในระดับมากที่สุด

โดยเฉพาะด้านการนำทักษะไปใช้ในสถานการณ์จริง ซึ่งเป็นด้านที่ได้รับคะแนนสูงที่สุด แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเห็นคุณค่าของรูปแบบการเรียนรู้และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริงในบริบทคลินิก การบูรณาการสื่อดิจิทัลร่วมกับสถานการณ์จำลองจึงเป็นวิธีที่ตอบสนองความต้องการและเสริมสร้างความพร้อมของผู้ช่วยพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองร่วมกับสื่อดิจิทัลสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารแบบ SBAR ของนักศึกษาผู้ช่วยพยาบาลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานของงานวิจัยของ ศิริพร ทวีสิน [11] ที่ชี้ว่าสื่อดิจิทัลช่วยเพิ่มความเข้าใจและความชัดเจนของเนื้อหา ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับบริบททางคลินิกมากขึ้น การเรียนรู้ผ่านสถานการณ์จำลองยังช่วยกระตุ้นการคิดวิเคราะห์และสร้างความมั่นใจ ซึ่งเป็นข้อค้นพบที่สอดคล้องกับงานของ งานวิจัยของ ศศิธร เรืองอารีย์ [6] ที่พบว่าการจำลองสถานการณ์มีผลโดยตรงต่อความสามารถของผู้เรียนในการจัดลำดับข้อมูลและสื่อสารอย่างเป็นระบบ

ค่า E1/E2 ที่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานแสดงถึงความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานของ งานวิจัยของ ชัยรัตน์ ศรีศักดิ์[12] ที่ระบุว่ารูปแบบการเรียนรู้ที่มีโครงสร้างชัดเจนและการสะท้อนคิดหลังปฏิบัติ (Debriefing) จะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้และทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง นอกจากนี้ การเพิ่มขึ้นของคะแนน SBAR ยังสอดคล้องกับงานของ [5] ที่พบว่าสถานการณ์จำลองสามารถเสริมทักษะการสื่อสารและสร้างความมั่นใจเมื่อเผชิญสถานการณ์ปัญหาจริง

ด้านความพึงพอใจของผู้เรียนซึ่งอยู่ในระดับสูงเป็นปัจจัยที่สะท้อนถึงคุณภาพของรูปแบบการเรียนรู้ พบว่าสื่อดิจิทัลสามารถเพิ่มการมีส่วนร่วม ความเข้าใจ และแรงจูงใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าทักษะที่ได้รับสามารถนำไปใช้ได้จริงในสถานการณ์ทางคลินิก

อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยอาจได้รับอิทธิพลจากปัจจัยอื่นร่วมด้วย เช่น ประสบการณ์การเรียนรู้จากรายวิชาอื่น การฝึกปฏิบัติในสถานบริการสุขภาพ หรือการเรียนรู้จากสื่อภายนอกที่นักศึกษาเข้าถึงได้ด้วยตนเอง ซึ่งอาจส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการสื่อสารของผู้เรียน นอกเหนือจากรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1. นำไปใช้ในหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล ควรบูรณาการรูปแบบการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลองร่วมสื่อดิจิทัลเข้ากับรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสาร เพื่อพัฒนาทักษะ SBAR ให้ผู้เรียนมีความมั่นใจและสื่อสารได้อย่างเป็นระบบในสถานการณ์จริง

2. ใช้ในการพัฒนาบุคลากรสุขภาพ รูปแบบนี้สามารถนำไปใช้ฝึกอบรมบุคลากรในสถานบริการสุขภาพ เช่น ผู้ช่วยพยาบาลใหม่ พยาบาลจบใหม่ หรือผู้ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย เพื่อเพิ่มความแม่นยำในการรายงานผู้ป่วย

3. ส่งเสริมการเรียนรู้แบบใช้สื่อดิจิทัลควบคู่สถานการณ์จำลอง เช่น วิดีโอ ตัวอย่าง

การสื่อสาร และบทเรียนออนไลน์ สามารถช่วยเตรียมความพร้อมให้ผู้เรียนก่อนเข้าสู่สถานการณ์จำลองจริง

4. พัฒนาความมั่นใจและทักษะปฏิบัติของผู้เรียน การนำรูปแบบนี้ไปใช้จะช่วยเสริมแรงจูงใจและเพิ่มความพร้อมของผู้เรียนในการปฏิบัติงานจริง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาติดตามผลระยะยาว เพื่อตรวจสอบความคงทนของทักษะ SBAR หลังจากการฝึกในระยะ 1–6 เดือน

2. เพิ่มกลุ่มควบคุม เพื่อเปรียบเทียบผลและเพิ่มความน่าเชื่อถือของข้อสรุปเชิงสาเหตุ

3. ขยายกลุ่มตัวอย่างให้หลากหลายขึ้น เช่น นักศึกษาพยาบาล พยาบาลวิชาชีพ หรือบุคลากรสุขภาพในบริบทอื่น

4. ทดลองใช้เทคโนโลยีใหม่ร่วมกับการจำลอง เช่น VR, AR หรือ Simulation-Based E-Learning เพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์กับรูปแบบปัจจุบัน

5. พัฒนารูปแบบที่เน้นสถานการณ์เฉพาะทาง เช่น SBAR ในภาวะฉุกเฉิน เด็ก ผู้สูงอายุ หรือสุขภาพจิต เพื่อให้ตอบโจทย์บริบทจริงมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

1. World Health Organization. *Patient safety: Communication and teamwork in health care systems.* Geneva: WHO Press; 2020.
2. International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies, UNICEF. *Guidelines for effective health communication in emergencies.* Geneva: IFRC; 2020.
3. จุไรรัตน์ ดวงจันทร์, และคณะ. ปัญหาการสื่อสารในงานพยาบาลและแนวทางการพัฒนา. วารสารการพยาบาล. 2562;38(2):45–58.
4. Thomas CM, Bertram E, Allen R. The SBAR communication technique: Teaching nursing students professional communication skills. *Nurse Educ Pract.* 2012;12(6):366–9.
5. พรรณี ไชยภัณฑ์. การใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักศึกษาพยาบาล. วารสารวิทยาศาสตร์สุขภาพ. 2564;30(1):112–24.
6. ศศิธร เรืองอารีย์. การพัฒนาทักษะ SBAR ผ่านการเรียนรู้แบบสถานการณ์จำลอง. วารสารการศึกษาทางการพยาบาล. 2562;25(3):67–79.
7. Jeffries PR. *The NLN Jeffries simulation theory.* New York: National League for Nursing; 2016.
8. Kolb DA. *Experiential learning: Experience as the source of learning and development*. Englewood Cliffs (NJ): Prentice Hall; 1984.
9. Jeffries PR. Simulation-based learning: Updated model and best practices. *J Nurs Educ.* 2022;61(2):65–71.
10. Turner RC, Carlson L. Index of item–objective congruence for content

validation. *Educ Res Q.* 2003;26(2):3–6.

11. ศิริพร ทวีสิน. ผลของสื่อดิจิทัลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล. วารสารนวัตกรรมการศึกษา. 2561;14(2):89–101.

12. ชัยรัตน์ ศรีศักดิ์. รูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเสริมสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน. วารสารศึกษาศาสตร์. 2563;41(1):23–37.